

NĪKAJAS – KONSTANTINOPOLES TICĪBAS APLIECĪBA

Mēs ticam uz vienu Dievu,
Tēvu, Visuvaldītāju, debess un zemes, visa redzamā un neredzamā
Radītāju.

Un uz vienu Kungu Jēzu Kristu, Dieva vienīgo Dēlu, pirms
mūžīgiem laikiem no Tēva dzemdinātu, Dievu no Dieva, gaismu no
gaismas, patiesu Dievu no patiesa Dieva, dzemdinātu, nevis radītu,
vienādu ar Tēvu būtībā; caur kuru viss ir radīts, kurš priekš mums,
cilvēkiem, un mūsu pestīšanas labad nāca no debesīm, iemiesojās
no Svētā Gara un Jaunavas Marijas un tapa cilvēks; par mums sists
krustā Poncija Pilāta laikā, cietis un guldīts kapā, trešajā dienā
augšāmcelās saskaņā ar Rakstiem, uzkāpa debesīs un sēž pie Tēva
labās rokas, un godībā atkal nāks tiesāt dzīvos un mirušos; viņa
valstībai nebūs gala.

Un uz Svēto Garu, Kungu un Dzīvudarītāju, kas no Tēva [un
Dēla]* iziet, kas ar Tēvu un Dēlu līdzī pielūdzams un godājams, kas
runājis caur praviešiem. Un uz vienu, svētu, katolisku** un
apustulisku Baznīcu. Mēs atzīstam vienu kristību uz grēku piedošanu
un gaidām uz mirušo augšāmcelšanos un dzīvi mūžībā, kas nāk.

Āmen.

* Šie vārdi jeb t.s. filioque nav atrodami Nīkajas – Konstantinopoles
sākotnējā tekstā, bet ir vēlāks iespraudums, ko pievienoja 589. gadā
Trešajā Toledo koncilā (Spānijā) un XI gs. vidū apstiprināja kā Rietumu
baznīcas oficiālo mācību. Tos nelieto Austrumu jeb pareizticīgajās
baznīcās.

** [no gr. katholikos ‘universāls; saskaņā ar visu’] – tāda Baznīca, ko
Kristus cauri visiem laikiem sev sapulcinājis no visām tautām un kurā
īstenojas Kristus pestīšanas darba pilnība, jeb ticīgo sadraudze, kuras
ticība, pasludinājums un dzīve atbilst Kristus mācībai.

*Nīkajas-Konstantinopoles ticības apliecības redakcija, kas pieņemta
LELB Mācītāju konferencē 03.03.2010.*